

θά ζήση ὑπὸ τὸ πατρικὸ τῆς σπῆτι εἶνε ἡ περὶ καλὴ σελὶς τῆς ζωῆς μας.

Τώρα πλέον ἐγὼ ἀποθνήσκω, θῆμα τῆς ἀνοήτου ἀποφάσεώς μου.

Ἐγὼ ἄκουσε, Μοσχούλα μου τί ἔκαμα! Δὲν ἐδέχθηκα τίποτε ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν. Ἐγὼ ποῦ ἐφρόντιζαν οἱ γονεῖς μου νὰ καθαρίζουν τῆς ζωῆς μου τὸν δρόμο ἀπὸ τὰ ἀγκάθια, ἐγὼ μὲ δύναμιν ἀπερίγραπτον ἐργάσθηκα μὲ τὰ χεράκια μου καὶ περνοῦσα τῆς ἀτελείωταις νύκταις τῆς αὐπνίας μου μὲ τὸ κέντημα στὰ χέρια. Ἐκεῖνος μὲ λησμονεῖ καὶ μὲ θυμᾶται τότε μόνον ὅταν θελήσῃ νὰ μου ῥίψῃ κατὰ πρόσωπο ὅλα τὰ ἐπίβητα ποῦ ἐφευρίσκει τὸ μεθυσμένο του κεφάλι. Ἐγὼ εἶμαι ὁ δῆμιός του, ὁ διάβολός του. Προχθὲς τοῦ εἶπα.

— "Ἄν εὐρίσκης στ' ἀλήθεια, κόρη μὲ χρήματα ποῦ σὲ παρακαλεῖ, ἐγὼ δὲν θέλω νὰ γείνω στῇ δυστυχία σου πρόσκομμα· σοῦ δίδω διαζύγιο..." Ἐφυγε εὐχαριστημένος κ' ἐγὼ ἔχυστα δάκρυα πικρὰ ὅταν ἔμεινα μόνη. Δὲν πιστεύω νὰ νομίσης ὅτι ἔκλαυσα ἀπὸ ζήλια... ἂ, ὄχι... τὸ διαζύγιο αὐτὸ θὰ δείξῃ στὸν κόσμον τὰ βάσανά μου... Ἐχω μιὰ ἐλπίδα ὅτι θ' ἀποθάνω γρήγορα καὶ ὁ τάφος εἶνε κουφὸς καὶ βουβός.

"Ἄν καὶ μὲλα αὐτὰ ἀποφασίσῃς ν' ἀρίσῃς τὸ πατρικὸ σου σπῆτι θὰ ἦσαι ἀσυγχώρητος.

ΑΛΕΞ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΠΕΙΡΑΕΜΟΣ

(Μυθιστόρημα ΤΗ. BENTZON).

(Ἰδε σελ. 232).

"Α! Ὁδέττη, τὸ αἰσθάνομαι ὅτι γίνομαι διεστραμμένη, ἀνυπόφορος καὶ τέλος τέλος θὰ κατορθώσω νὰ τὸν ἀποξενώσω ἀπ' ἐμοῦ. Νὰ ἐσπευδῇς ὀλίγον νὰ ἤρχῃς εἰς βοήθειάν μου! Ἐχομεν μεγάλην ἀνάγκην νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ ἓνα τρίτον πρόσωπον, ἔξυπνον καὶ ἀφοσιωμένον, ὡς ἐνωτικὸν σημεῖον μεταξὺ μας. Ξεύρεις, ἀνεκάλυψα πλῆσιόν μας, πλάγι μας σχεδόν, τὸ ἐπιπλωμένον διαμέρισμα ποῦ σοῦ χρειάζεται· χαριτωμένον, κομψόν, ὁλοκαίνουργιο... Καὶ σὲ τρεῖς μῆνες θ' ἀναχωρήσωμεν μαζὶ διὰ τὸ Βερπρέ. Δόσε μου τὸν λόγον σου. Ἐγὼ ἓνα τέτοιον φόβον μήπως στενοχωρηθῇ ὁ Μᾶξ ἐρέτος, μήπως τὰ σύσκια νορμανδικὰ φυλλώματα δὲν ἀντικαταστήσουν ἐπαρκῶς δι' αὐτόν τὰς δεινροστοχίας ἀπὸ χαρτόνι τῶν σκηνογραφιῶν, ἢ μήπως τ' ἀρώματα τῶν ἀληθινῶν ἀνθῶν τοῦ φανοῦν κοινὰ καὶ πρόστυχα ἐμπρός

εἰς κἄποιον ἰσχυρὸν ἀπόσταγμα τοῦ τεμπεριοῦ! Μαζὶ, αἱ δύο μας, ἴσως τὸν συγγρατήσωμεν καλύτερα παρ' ὅσον θὰ τὸ κατορθώνα ἐγὼ μόνη μου. Θὰ μᾶς ἀνακοινώσῃς τὰς περιφώνους ἐπιστολάς τὰς προωρισμένας διὰ τὸν λόρδον Μέλτων, τὴν ἀλληλογραφίαν αὐτὴν μεταξὺ τῶν δύο γυναικῶν ποῦ ὑπάρχουν μέσῃ σου, τῆς Γαλλίδος ἐκ γενετῆς καὶ τῆς Ἀγγλίδος ἐκ συνηθείας. Θὰ προσπαθῶσωμεν ὥστε τὰ ἐπιχειρήματα τῆς πρώτης, ὑπὲρ τῆς ὀριστικῆς διαμονῆς ἐν τῇ πατρίδι τῆς, νὰ φανοῦν πειστικώτερα ἀπὸ τοὺς λόγους ποῦ μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἡ δευτέρα διὰ νὰ ἀποδεχθῇ τοὺς πύργους, τοὺς τίτλους καὶ τὰ γαλὰ ὅλα τοῦ τετραγυμένου ἐκείνου ἀγγλικοῦ ἐγκεφάλου, τοῦ λόρδου Μέλτων. Θὰ σὲ ὑποστηρίξω μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις μου καθ' ἣν στιγμήν θὰ αἰσθανθῇς νὰ κάμπτονται καὶ νὰ ὑπενδίδωσιν αἱ ἰδικαί σου. Καὶ ὁ ἴδιος ὁ Μᾶξ θὰ μπορέσῃ νὰ σε βοηθήσῃ. Ἰσχυρίζεται ὅτι εἶσαι μέγας ψυχολόγος, χωρὶς νὰ τὸ ξεύρεις. Σοῦ ὁμολογῶ ὅτι τοῦ ἀναγινώσκω τὰς ἐκμυστηρεύσεις σου διὰ νὰ περισπᾶσω ὀλίγον τὸν νοῦν τοῦ ἀπὸ ἐκείνην τὴν δεσποινίδα Φελὶν, ἡ ὁποία βέβαια δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἄλλας ἰδέας ἢ νὰ λέγῃ τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὰ κλιαναρχήματα τοῦ υποβολέως, καὶ τῆς ὑποῖς τὰ αἰσθήματα εἶναι, στοιχηματίζω, νόθα καὶ φτιασιδωμένα ὅπως καὶ ἡ χροιά τοῦ προσώπου τῆς.

Ὁδέττη πρὸς τὴν κλαίοντα.

2 Ἀπριλίου

Ἐφθασα! ἔφθασα! Εὐρίσκομαι εἰς Φολκστὲν μὲ τὴν πεθεράν μου. Αὔριον ἐπιβιβάζομαι μόνη—δρόξα τῷ Θεῷ—εἰς αὐτὸ τὸ εὐλογημένον ἀτμόπλοιον καὶ κατὰ τὴν ἀφίξίν μου θὰ ἴδω μὲ τοὺς ἰδίους μου ὀφθαλμούς ἐν τῷ κακόν εἶναι τόσον σοβαρὸν ὅσον μοῦ τὸ λέγεις, ἢ ἐὰν δὲν πρόκειται ἀπλῶς, καθὼς προτιμῶ νὰ πιστεύω, περὶ μιᾶς ὑπερβολικῆς προθυμίας τοῦ συγγραφέως πρὸς τὸν διερμηνέα τοῦ ἔργου του, προθυμίας πολὺ φυσικῆς, τὴν ὁποίαν ὤφειλες νὰ συμμερισθῇς διὰ νὰ ἔχῃς τὸ δικαίωμα νὰ τὴν περιουρίσῃς ἐν ἀνάγκῃ. Καλὴν ἐντάμωσιν. Βλέπω μὲ ἀγάπην τὴν θάλασσαν, ἂν καὶ φουσκωμένην καὶ σκοτεινὴν. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος αὐτῶν τῶν κυμάτων, ποῦ μουγρίζουν, τὰ ὅποια δύο ὥρα ἀρκοῦν νὰ διασχίσω, εὐρίσκεται ἡ Γαλλία. Ὀλίγος, πολὺ ὀλίγος σιδηρόδρομος κατόπιν καὶ θὰ εἶμαι εἰς τὸ Παρίσι, πλῆσιόν σου καὶ τοῦ συζύγου σου. Μὲ συγχωρεῖς, ἀγαπητῇ, ἀλλ' εἶμαι ἐπίσης ἀνυπόμονος νὰ τὸν ἴδω ἐκεῖνον, ὅσον νὰ ἐναγκαλισθῶ καὶ σέ.

II

Μυστικὴ ἀλληλογραφία τῆς Ὁδέττης μὲ τὸν ἑαυτὸν της.

Παρίσι 10 Ἀπριλίου.

Νὰ τοὺς ἀνακοινώσω τὴν ἀλληλογραφίαν, ποῦ κρατῶ μὲ τὸν ἑαυτὸν μου! Ὁχι! ὄχι! δὲν τὸ κάμνω ἂν

πόφασιν ποτέ... και πριν την άρχισω ακόμα! Μόλις έπερασεν μία έβδομάς απότου έφθασα στο Παρίσι, και μου φαίνεται από τόρα δύσκολον νά είμαι έξ' ολοκλήρου ειλικρινής με τους φίλους μου Ρενάλ. Βέβαια θά είπω εις την Κλαίρη, πράγμα το όποιον τής επανέλαβα πολλές φορές άλλοτε, ότι μου έφάνη υπερβολικά εύμορφη, όταν ήλθε νά με παραλάβη από τόν σταθμόν, όπου είχα φθάση εγώ κατάκοπη από την κούρασιν και παρχυρωμένη από την ναυτίασιν — εύμορφη εις βαθμόν πού μόλις θά είμπορούσα νά την άναγνωρίσω έν έν έτρεχε μέσα εις τό διαιρέσιμα των γυναικών και έφώναζε τόνόμ' μου. 'Αλήθεια είναι: θεοχαριτωμένο προσωπάκι· πρέπει νά την εξετάση κανείς από πολύ κοντά δι'ά νά ανακλύψη άτελείας: τό μικρόν της μέτωπον, παραδειγματος χάριν, τό όποιον δέν περικλείει πολλές ιδέας, αλλά την στενότητα του όποιου αποκρύπτουν τά τόσο κομψά σγουρά της — τό στόμα της με τόν ιδιαιτέρον σχηματισμόν του, τό όποιον ποτέ δέν συγκινείται και έχει πάντοτε έν αναλλοίωτον χαμόγελον πολύ κουραστικόν με την έπιμονήν του· έπειτα ήρχισε νά παλαίνη πολύ· εις δέκα έτη θά έχη μίαν μεγαλοπρέπειαν!.. 'Ε, καλά, ιδού πράγματα τά όποια δέν μπορώ νά τής ρίψω κατ'ά πρόσωπον και όμως τό καθήκον μου είναι νά φανώ ειλικρινής εις τας κρίσεις μου περί τής Γαλλίας και των Γάλλων, έν θέλω νά κρατήσω την ύπόσχεσιν πού έδωκα άπαξ εις τόν λόρδον Μέλτων.

Μου έγγραφε σήμερα τό πρωί πόσον έχάρη από τόν άθλιον καιρόν πού θά έμποδίση νά είναι πολύ κατ'αληθινήν ή πρώτη μου έντύπωσις υπό τό Παρίσι. 'Εάν έγνώριζεν πόσον ή αγάπη μου δι' αυτό τό φίλτατο Παρίσι είναι άνωτέρα από πάσαν έξωτερικήν επήρειαν, πόσον αγαπώ την βροχήν, τό ψύχος, την λάσπην του Παρισιού και κάθε τι πού είναι παρισιάνικο! 'Ο άέρας πού άναπνέω εδώ, είτε από τόν βορρην πνέει είτε από την άνατολήν, άρκεί νά με μεθύσῃ· αυτή ή μικρά ακτίς του ήλιου πού εισέρχεται, σκονισμένη, εις τό δωμάτιόν μου, μου φαίνεται όσον άσθενής και άν είναι, πώς κατοικείται από άτομα συγγενικά και συμπαθή, τό πᾶν μ' άρέσει εις τό Παρίσι και πρό πάντων ό κ. Ρενάλ, δέν πρέπει νά τό κρύπτω.

'Εμάντευα ότι είμεθα πλασμένοι, εκείνος και εγώ, δι'ά νά έννοούμεθα θαυμάσια. 'Εν τούτοις ή πρώτη του έντύπωσις δέν μου ήτο και πολύ εύνοική, τό ήσθάνθην αυτό· έφάνη μάλλον απογοητευμένος...

Και όλο αυτό, χωρίς εις τόν φρικώδη εκείνον διαπλουν πού είχεν άλλιοίωση τό χρώμα μου και περιλάβη τους όφθαλμούς μου, και έπειτα διότι έδειχθην πολύ τρομαγμένη και δειλή, πράγμα πού μου συμβαίνει μόνον μ' εκείνους πού αισθάνομαι άνωτέρους μου υπό την έποψιν τής άναπτύξεως· δι'ά τούτο ήρχισα νά φλυκτώ άνοήτως και όπως έτυχε.

Δέν ήμουν καλά έμπρός του, και ότι έδοκίμαζα δέν ήτο διάφορον εκείνων πού υπέφερα επί του άτμοπλοίου. Δέν είξευρα ούτε πού ήμουν ούτε τί έλεγα. Σου έχει ένά τόσον παρατηρητικόν και διαπεραστικόν μάτι! 'Η παρατήρησις του ήτο κατ' άρχάς προσεκτική και εύμενής· μου έφάνη ότι μετεβόλλετο εις ειρωνικήν επί τέλους και επί έν δευτερόλεπτον ήσθάνθην αντιπάθειαν έναντίον του... 'Αλλά τόρα τελείωσε πλέον. Από την θαμβωτικήν γοητείαν πού έρρίψεν κατ' άρχάς επάνω μου δέν μένει τίποτε πλέον· δέν στενοχωρούμεθα διόλου πλέον μεταξύ μας, ως νά είμεθα καλοί πλικοί φίλοι.

Μετ' ολίγον θά έλθη νά με παραλάβη δι' ένά μικρόν περίπατον κατ'ά μήκος του βουλεβάρδου. Θά του δώσω όλα τά μικρά πακέττα μου εις τό χέρι, θά τά δεχθῇ μ' όλην την προθυμίαν του, και αυτό θά με διασκεδάση πολύ νά σύρω κατ' αυτόν τόν τρόπον με τό σχοινί μίαν μεγχοφυάν. Δέν θά είχα βέβαια εγώ τό θάρρος νά του τό ζητήσω.

'Η Κλαίρη έπροκάλεσε τό πράγμα, χωρίς ίσως και νά τό θέλῃ. Είχαμεν συμφωνήση νά διατρέξωμεν μαζί τά καταστήματα, άλλ' εξαφνα ή κόρη της έλαβεν άνάγκην όδοντοϊκτρού και άμέσως τό πρότυπον αυτό των μητέρων έδέησε νά μου ζητήση συγχώρησιν. 'Ω! αυτά τά μικρά! Τό φαντάζεσθε νά την όδηγήση τίς προάλλες εις τόν σταθμόν του σιδηροδρόμου μαζί της; 'Η παρούσα τής μικράς περιώρισε κάπως τας πρώτας μας διαχύσεις. 'Εκτοτε εξακολουθητικώς αισθάνομαι προσηλωμένα επάνω μου δύο μεγάλα στρογγυλά μάτια, άνήσυχα, νά εξετάζουν, μ' ένά είδος δυσπιστίας και ζηλοτυπίας, την άγνωστον κυρίαν πού τόσον έπεριποιείτο ή μαμά.

Τά παιδιά με τά όποια άπασχολούνται άδιακόπως, των όποιων γίνονται δούλοι, έχδον όλα τά έλκτωμάτα των οικιακών κυναρίων πού δαγκάνουν τας κνήμας των επισκεπτών. 'Η Κλαίρεττη έχει υπό φοδεράν κατοχήν την μητέρα της· ή δυστυχής αυτή είναι ύποχρεωμένη νά την στολιζή, νά την βγάλῃ περίπατον, νά την άκούη τό μάθημά της και νά μ' άρίνη τό βράδυ, τόν σύζυγόν της και έμέ, δι'ά νά υπάγῃ νά την κοιμήση "Αν ποτέ εκείνη και εγώ τύχη ν' απολαμβάνωμεν μόναι τά θέληττα μι'ς ιδιαιτέρας συνδιχέξεως, χαμηλοφώνως, πλάγι εις την φωτιά, ένῳ παίρνωμε κ' ένά ποτήρι τσάι, εξαφνα άκούεται ένά μικρό τσουγκράνισμα, σάν ποντικού, εις την πόρτα:

— Μπα, μπα, ξέρω τόν μύθον μου.

Βέβαια ό περί ου ό λόγος μύθος πολλάκις είχε διακόψη τοιαύτης κατ'ά μόνας έσπερίδας των συζύγων, αί όποιαι θά είχον επί τέλους ως άποτελεσμα νά διαλύσουν τά σύννεφα πού ήγέρθησαν μεταξύ δύο καλών και χαριτωμένων υπάρξεων, άν και τόσον άνομοίων, άγαπωμένων όμως χωρίς άλλο άμοιβαίως.

('Ακολουθεί).